

כיצד מתנהלים?

עלון מס' 39

להאמין בבן ולא רק להאמין לבן

חברה של כולם, יודעת כמעט כל דבר בעולם, ערנית, מתעניינת, שואלת שאלות ומשתתפת בכל נושא שיחה. השגיה בלימודים גבוהים מעבר למצופה, וציוניה לעילא ולעילא... ילדה כזו היא חלומה של כל מורה."

המורה בשנה שנייה כתבה: "חנה היא ילדה נבונה, מבינה היטב את הנלמד בכיתה. היא מוטרדת ממחלתה של אמה, ומידי פעם גם כשנמצאת - היא כאילו איננה, אך עם זאת משתדלת לא להפסיד לימודים. הישגיה טובים מאוד וציוניה משביעים רצון."

המורה בשנה השלישית כתבה: "חנה מאוד חולמנית, מותה של אמה היה לה חוויה קשה ביותר והיא טרם הצליחה להתאושש ממנה. אך עם זאת היא משתדלת ללמוד כמיטב יכולתה. חבל שאין זה מספיק. היא לא משתתפת בשיעורים ואינה יוצרת קשר עם חברות. השגיה בלימודים דלים, וציוניה אינם טובים."

המורה בשנה הרביעית כתבה: "חנה היא ילדה מוזרה. יושבת בכיתה, ומלבד לתפוס מקום אינה עושה דבר. מחברותיה מקושקות למדי, ילקוטה אינו מסודר. כמעט לא מכינה שיעורי בית, וכפי הנראה אין לה חברות. השגיה בלימודים דלים וציוניה נמוכים. ספק אם תוכל לקבל תעודת גמר בתום הלימודים."

כעת הבינה המורה כהן כי היא טעתה לכל אורך הדרך. לכן החליטה שמאותו יום אינה רוצה רק "ללמד". רצונה לחנך, להדריך ולהקנות ערכים.

סיפורה של מורה: ביום הראשון ללימודים נכנסה המורה גב' כהן לכיתה ואמרה לתלמידותיה: "שלום תלמידות! דעו לכן כי כולכם ילדיי ואת כולכן אני אוהבת במידה שווה" (...???)

בשורה הראשונה, בדיוק מול פני המורה, ישבה ילדה שהייתה שונה מכולם. בגדיה לא היו נקיים, וגם היו קצת מקומטים, נעליה היו מרופטות במקצת, ומבטה כ'נודד' למקום אחר, ועל כל פנים בודאי לא לכיוון המורה... את הילדה הזו, המורה מיד לא אהבה, בלשון המעטה.

כאשר הקריאה מן היומן את שמות כל התלמידות, כשהגיע לשמה, חנה ציברוכענער, מלמלה בחופזה, ומיד המשיכה הלאה כי לא אהבה אותה כל כך...

כאשר שבו התלמידות מ'חופשת החגים' והגישו את שיעורי הבית שהיו אמורות לעשות אז, המורה מאוד שמחה, וסימנה בעט כחול הערות כמו: כמה נפלא! כמה יפה! עבודה מעולה!

אך שום ריגוש חיובי לא פעם בקרבה כשכתבה בעט אדומה בדף שהגישה חנה: **נכשלה!!!**

ומאז, בכל יום שלימדה בכיתה, שיתפה את כולן במהלך השיעורים, חוץ מ-חנה.

כשהגיעה העת לכתוב גליונות הערכה (תעודות) לרגל מחצית השנה, ובהם ציונים על ההישגים, והמלצות להבא, נטלה המורה כהן את הגליונות משנים עברו כדי לראות מה כתבו מחנכות השנים הקודמות על כל תלמידה.

כשהגיעה לגליון של חנה, ראתה שהמורה בשנה ראשונה כתבה: "חנה היא ילדה חכמה ומבריקה,

להמשך קיומו של העלון, למי שמכיר בערכו וחשיבותו, מתקבלות תרומות לע"ג, או לשמחות וכדו'

לתרומות/הנצחות, או לקבלת העלון באימייל, וכן לתגובות: blu.israel@gmail.com

אחרי מספר ימים קבלה גב' כהן מכתב ובו כתוב: "תודה על כל העזרה שעזרת לי. היית מורה נפלאה". על החתום: חנה.

אחרי שלוש שנים, בתום לימודיה בבית הספר, קבלה חנה תעודת הוקרה על הצטיינות יתירה ועל הישגיה המרשימים בתקופת הלימודים.

המורה גב' כהן קבלה עוד מכתב. ובו נאמר: "תודה לך מורתי על התמיכה והעידוד שנתת לי". על החתום: חנה.

אחרי ארבע שנים נוספות, שוב קבלה המורה גב' כהן מכתב, ובו חנה מספרת לה על לימודיה בסמינר וכיצד הצליחה שוב לסיים שלב ראשון. ושוב כתבה לה: "לא הייתה לי מורה כמוך". על החתום: חנה.

חלפו ארבע שנים נוספות, ועוד מכתב מגיע והפעם היא כבר הפכה לחלק מצוות ההוראה במוסד בו נכנסה לעבוד.

המכתב שהגיע כעבור כמה שנים אמר: "מורים רבים לימדוני עם השנים, והביאוני להישגים נאים. הפעם התחרות הייתה קשה ולא נורא אם סיימתי רק בדירוג שני. אך רוצה אני לומר לך כי מורה כמוך לא הייתה לי, וכנראה גם לא תוכל עוד להיות לי. תודה לך מורתי על האמון שנתת בי ועל המאמצים שהשקעת בי ועל שהראית לי את הדרך להצליח". והפעם היא חתמה: המנכל"ת חנה.

מחתה המורה גב' כהן דמעה מעל פניה, והפעם כתבה לה תשובה: "לא, לא, לא, יקירתי, התודה היא לך על הזכות שנתת לי להיות מורתך, שפקחת את עיניי והראית לי כי עם מעט אהבה וקצת השקעה, התמורה היא גדולה, וניתן לשנות את נפש האדם. את זו ששינת את נפשי והפכת אותי מלהיות סתם מורה, למחנכת". (תודה מיוחדת לידידי היקר ר' יעקב הלמן ששלח לי את הדברים)

מאותו יום, בכל יום ניגשה לחנה, הביטה במחברתה, העירה לה בשקט ותיקנה את שגיאותיה. אם היה צורך, ביקשה ממנה להשאיר איתה בכיתה מעט, והסבירה לה שוב מה שלא הצליחה להבין בשיעור.

לקראת תום שנת הלימודים, כנהוג בבתי ספר רבים, הביאו התלמידות מתנות למורה. כולן הביאו מתנות עטופות במיטב ניירות העטיפה וסרטים צבעוניים. כולן - חוץ מחנה. וכולן צחקו לה כשהגישה את השי שלה, עטוף בנייר אריזה מקומט שהביאה מהמכולת.

המורה, בצעקה היסתה את כולן. "מה קרה לכן? השתגענתן? הרי המתנה הזו היא הטובה בעולם" (כשהיא עדיין אינה יודעת את תוכנה).

מכל המתנות, פתחה דווקא את המתנה של חנה, והוציאה משם צמיד ישן מעוטר באבנים ירוקות מזויפות, וחלקן אף חסרות, ובקבוק של בושם חצי ריק.

היא קראה לחנה ובקשה ממנה שתענוד על ידה את הצמיד, והתיזה על צווארה מעט מהבושם. בצהרים כשחזרה אל ביתה, על גרם המדרגות מחוץ לדלת הופתעה לראות את חנה, מחכה לה. כששאלה אותה "מה את עושה פה?" אמרה לה: "רציתי רק להודות לך על שהזכרת לי את אמי כשענדת את הצמיד שלה ולרגע קט אף הדפת את ריחה".

חייכה המורה גב' כהן, ליטפה את ראשה של חנה, הודתה לה על התשורה הנאה, ושלחה אותה הביתה.

סוף השנה הגיע. חנה נקראה לבמה לקבל תעודה מיוחדת, כי סיימה את השנה בהצלחה והייתה השלישית מכל השכבה.

אשמח לשמוע רעיונות והצעות ייעול - הכל יתקבל בברכה.

ישראל חיים בלומנטל.

לתרומות/הנצחות, או לקבלת העלון באימייל, וכן לתגובות: blu.israel@gmail.com

בהודאה להשי"ת על פדיון הבן של נכדנו לוי יצחק נ"י

נדבת משפחת בלומנטל - הר נוף